

Nicola Moriarty

Vier vriendinnen.
Vijf brieven.
Eén gevaarlijk geheim.

De
vijfde
brief

ROMAN

Nicola Moriarty

De vijfde brief

De Fontein

Proloog

Joni's eerste gedachte was dat zij niet de geschikte persoon was om hem te vinden. Iemand anders had dat moeten doen. Deb misschien. Of Trina. Deb was altijd recht voor z'n raap. Die had het meteen ter sprake gebracht. Geen geheimen, geen innerlijke monoloog waarin ze overwoog wat ze moest doen, geen paniek, geen zelfkwelling, en al helemaal geen empathie. 'Wat is dit, in godsnaam?' zou ze op hoge toon aan de groep hebben gevraagd, terwijl ze de brief waarschijnlijk in de lucht zou steken, als een wapen.

En Trina, die kwam over als vrij... ingetogen. Maar ze had zo haar momenten. Als zij haar dag had, zou ze net als Deb het heft in handen nemen. Ze had wel een andere stijl dan Deb. Als zij de brief had gevonden, zou ze ieder van hen strak aangekeken hebben tot er iemand brak en bekende.

Eden zou wel even erg zijn geweest als Joni. Misschien nog wel erger. Die stortte in onder druk; ze zou absoluut niet hebben geweten wat te doen. Joni nam aan dat Eden de verkoelde snipers papier regelrecht naar háár zou hebben gebracht.

Ze zou ermee naar Deb kunnen gaan. Ze zou haar ermee op kunnen zadelen.

Maar het punt is, dacht Joni, hoe weet ik dat zij niet de schrijfster is?

Juli 2016

‘Wat hoor je ook alweer te zeggen in het begin?’

‘Eh, hoe bedoel je, kindje?’

‘U weet wel. Dat wat je als eerste hoort te zeggen voor je met je... praatje begint?’

‘O, je bedoelt “Eerwaarde Vader, zegen mij, want ik heb gezondigd”?’

‘Ja! Dat was het. Vergeef me, eerwaarde Vader, want ik heb gezondigd, en het is... weet ik veel, jaren en jaren geleden dat ik voor het laatst te biecht ben gegaan... Hoewel, ik moet zeggen... ik had gedacht dat het anders zou klinken, uit uw mond.’

‘Hoezo?’

‘Nou, gewoon, met een achternaam als O’Reilly. Ik had gedacht dat u misschien een schattig Iers accent zou hebben. Ik had niet gedacht dat u zo... aussie zou klinken.’

‘A-haaa.’

Joni ging verzitten op de vlakke houten zitting en leunde voorover om haar gezicht tegen het tralieraam te drukken. ‘Weet u wel zeker dat u echt Vader O’Reilly bent?’ vroeg ze, en haar stem

klonk wat gesmoord omdat ze haar mond tegen het raampje aan gedrukt hield. Jemig, stel je voor dat ze haar hart zou uitstorten bij een willekeurige onbekende die voor de lol op de plek van de pastoor was gaan zitten!

‘Ja,’ klonk het zelfverzekerd. ‘Dat weet ik heel zeker.’

Ze leunde achterover en liet haar hoofd tegen het houten paneel achter haar rusten, terwijl ze het stoffige donker van het kleine afgesloten hokje opsnoof. ‘Wat doet u als iemand met claustrofobie wil komen biechten?’

‘Pardon?’

‘Niks, laat maar.’

Drie streepjes zonlicht vielen door de spleten in de wand links van Joni, en vingden de spikkels stof in de lucht. Ze staaarde naar de zachtjes deinende stofjes en voelde dat haar lichaam ontspande.

‘Dan moest ik maar eens beginnen,’ zei ze.

‘Zodra je er klaar voor bent.’

‘Ik was helemaal niet van plan om hier met u te komen praten, trouwens. Ik ben al sinds mijn twaalfde niet meer naar de kerk geweest. Dat was de leeftijd waarop papa en mama ons zelf lieten beslissen wat we wilden, qua godsdienst. We hoefden niet mee naar de avondmis in het weekend, zolang we in plaats daarvan maar iets nuttigs met onze tijd deden – huiswerk, of mijn moeder helpen met de was, of zo. Zodra wij allemaal twaalf werden, hielden we er allemaal mee op, een voor een, en uiteindelijk gingen papa en mama in hun eentje. Reden ze samen in de auto de schemerige straat uit.

‘Soms voelde ik me wel een beetje schuldig. Dan vroeg ik me af of ze zich niet eenzaam voelden. Of ze spijt hadden dat ze ons de keus hadden gelaten. Ik bedoel, ik twijfelde dan wel aan het bestaan van die hele God – sorry – ik miste het wel dat we allemaal onze nette kleren aandeden en dan met het hele gezin in de

auto kropen. En het was altijd warm in de kerk, met van dat gezellige licht, en er waren andere gezinnen die je maar half kende, omdat je ze maar één keer in de week zag, en als je ze per ongeluk ergens anders tegen het lijf liep, was je helemaal in de war. En soms namen papa en mama ons na afloop mee naar de Pizza Hut voor het avondeten – het allerfijnste was dan het toetjesbuffet met dat gigantische vat vol chocolademousse.

‘Sorry, ik dwaal af. Oké, het punt is, ik had eigenlijk met een psycholoog willen praten. Of een psychiater. Ik weet nooit precies wat het verschil is. Maar toen ging ik rondbellen, en of ze zaten de komende weken vol, of ze wilden dat ik eerst langs mijn huisarts ging voor een verwijzing en dat ik contact op zou nemen met mijn verzekering, of wat dan ook. En daar heb ik helemaal geen tijd voor. Bovendien bent u gratis, dus dat is mooi meegenomen.’

‘Nou, eh, bedankt?’

‘Graag gedaan.’

‘Ik wil je niet opjutten, kindje, maar kwam je hier om iets specifiek op te biechten?’

Joni aarzelde en dacht na. Hoe moest ze dit aanpakken? Gevoel meteen al haar wandaden opnoemen, als een boodschappenlijstje vol zonden?

Ik ben bijna vreemdgegaan.

Ik ben tegen mijn eigen normen en waarden ingegaan op het werk.

Ik heb mijn vriendinnen verraden, veroordeeld, en ik heb ze zo erg op de huid gezeten dat ze er bijna aan onderdoor gingen.

En nu is er een van mijn vriendinnen die ik niet eens meer herken.

Maar ik weet niet wie.

En eerlijk gezegd denk ik dat ik ook tegen mezelf heb zitten liegen.

Soort van. Of, nou ja, er waren meerdere dingen. Ik weet eigenlijk niet goed waar ik moet beginnen.

‘Ik begrijp het. Begin maar bij het begin. Mijn moeder zei altijd dat je maar het beste daar kunt beginnen.’

Joni snoof. ‘Dat meent u niet.’

‘Oké, je hebt gelijk. Maar kom op, speel het spelletje nu even mee.’

‘Ja, ja. Het begin. Nou, ik zou kunnen beginnen bij de vakantie met de meiden. Maar dan moet u eigenlijk wel weten wie de meiden precies zijn – en hoe de dynamiek is. Anders kunt u me ook niet helpen om erachter te komen.’

‘Om waarachter te komen?’

‘Om erachter te komen wie de vijfde brief heeft geschreven. Het punt is, eerwaarde... ik ben niet de enige die heeft gezondigd.’

1

Februari 1993

‘Deborah!... Debbie!... Deb!... Aha!’

Joni nam de betonnen trap met twee treden tegelijk om het lange meisje dat voor haar liep in te halen. Toen ze eindelijk bleef staan en zich omdraaide, keek Joni haar aan met een brede grijns. Ze stapten opzij om een paar ouderejaars langs te laten die in de rij van de kantine gingen staan.

‘Dus je reageert alleen op “Deb”?’ zei Joni.

Deb keek haar geërgerd aan. ‘Wat is er nou?’

‘Ga je met me lunchen?’

‘Hoezo?’

‘Omdat we iets met elkaar gemeen hebben, zoals mevrouw Gamble al zei.’

‘Iets gemeen? Ben je high of zo? Ik ken jou niet eens.’

‘Ik ben Joni! Joni Camilleri. Ik zit bij jou in de mentorgroep. Vanochtend, weet je nog wel? We hadden het er nog over dat we allebei Schorpioen zijn en dat we allebei een achternaam hebben die met een C begint.’

‘Nou en?’

‘Nou... Dan moeten we...’ Joni aarzelde. Ze zweeg en ging op haar tenen staan zodat ze wat dichterbij Deb toe kon leunen. ‘Ik heb verder niemand bij wie ik kan gaan zitten,’ zei ze zachtjes. ‘Ik ken hier helemaal niemand op deze school. Niemand van mijn oude basisschool is hiernaartoe gegaan. Dus mag ik alsjeblieft bij jou zitten?’

Ze zakte weer op haar hakken en wachtte af, haar hand met gekruiste vingers verstopt in haar broekzak. Deb was zo iemand die met de coolste mensen van school bevriend zou kunnen zijn, als ze daar zin in had. Ze was supermooi zonder daar enige moeite voor te hoeven doen. Vrij intimiderend was dat. Ze had kort haar dat rechtop stond in pieken, scherpe, hoge jukbeenderen, geen make-up en geen sieraden. Op een of andere manier hing haar schooluniform op een trendy, achteloze manier om haar lichaam.

Die ochtend, toen mevrouw Gamble had gewauweld over het feit dat vier meisjes in haar mentorgroep een achternaam hadden die met een C begon, en dat ze ook allemaal Schorpioen waren, wist Joni meteen dat dit haar kans was om nieuwe vrienden te maken.

En dan was Deborah Camden de eerste bij wie ze het moest proberen. Als ze Deb voor zich kon winnen, dan kon ze iedereen voor zich winnen.

Deb stond nog steeds naar haar te staren, haar ogen tot spleetjes geknepen, en met een vastberaden uitdrukking. Toen zag Joni het gebeuren. Lippen die heel even vertrokken. Deb zuchtte luid en zei: ‘Oké, wat jij wilt. Maar alléén vandaag.’

Joni's gezicht klaarde meteen op en elk spoor van angst en eenzaamheid verdween. ‘Yes!’ zei ze blij. ‘Kom mee, dan gaan we eerst de anderen zoeken.’

‘De anderen?’ vroeg Deb terwijl ze achter Joni aan liep, de trap

af, weg van de kantine. ‘Sorry, maar, eh, de anderen?’ herhaalde ze, toen Joni niet reageerde.

‘Ja! De anderen,’ zei Joni blij.

Ze vonden Trina langs de lijn van het basketbalveld. Ze keek grimmig geconcentreerd toe hoe de andere meisjes aan het spelen waren, haar glanzend zwarte haar in een hoge staart gebonden.

‘Trina!’ zei Joni, en ze gaf haar een por met haar elleboog om haar aandacht te trekken. ‘Dat is een afkorting van Katrina, of niet?’ vroeg ze.

Trina keek Joni zijdelings aan. ‘Nee. Gewoon Trina,’ zei ze, voor ze haar aandacht weer op het spel richtte, haar blik op de bal. ‘Dat kind had de bal allang moet afspelen, wat een pinge-laar,’ mompelde ze voor zich uit.

‘Echt?’ ging Joni verder zonder op Trina’s gemompel te reageren. ‘Gewoon Trina. Dus je bedoelt, er staat Trina op je geboorte-akte en zo?’

Trina bleef strak naar het spel kijken. ‘Yep. Vond mijn moeder leuk.’

‘Cool.’

‘Nou, eh, bedankt.’

‘Maar goed, Deb en ik willen graag dat je bij ons komt zitten.’

Trina wendde haar blik weer af van het veld. Ze keek naar Joni en toen naar Deb. Joni zag dat Deb Trina een soort van boos aankeek, dus probeerde ze zelf nog hartelijker te glimlachen – ook al begon het pijn te doen aan haar wangen.

‘Eh... waarom?’ vroeg Trina.

‘Heeft er dan echt niemand opgelet, vanochtend?’ vroeg Joni. ‘Je achternaam, Chan. Is dat trouwens Chinees? Of Koreaans? Doet er ook niet toe. Het punt is, jouw naam begint met een C.’

‘Het is Chinees,’ antwoordde Trina. ‘Maar ik ben Australisch,

ik ben hier in Australië geboren,' voegde ze er een tikje defensief aan toe. 'En wat maakt het uit dat het met een C begint?'

'Je achternaam begint met een C én je bent een Schorpioen! Net als Deb en ik. Dus we moeten vriendinnen worden. Je moet bij ons komen zitten.'

'Ik sta te wachten tot ik mag meedoen,' zei Trina met een gebaar naar het veld.

Joni voelde dat Deb haar geduld begon te verliezen. Dus dacht ze snel na en zei stellig: 'Dat gaat niet gebeuren. Ik hoorde twee meiden net in de plees met elkaar praten. Ze maakten geintjes over al die mensen die aan de zijlijn staan te hopen tot ze mee mogen doen. Ze zeiden dat ze konden wachten tot ze een ons wogen, en dat ze zouden doen alsof ze mee mochten spelen, ooit, maar dat het toch nooit zou gebeuren.'

'Serieus?' vroeg Trina.

'Hm-hm,' antwoordde Joni.

Op dat moment stuiterde de bal hun kant op en kwam rollend tot stilstand voor Trina's voeten. Joni en Deb keken toe hoe Trina de bal oppakte en er een paar seconden naar staarde. 'Dan kunnen ze de pot op,' zei ze, en ze gooidde de bal in de richting van de basket, om zich vervolgens om te keren en met Deb en Joni mee te gaan. Joni zag over Trina's schouder hoe de bal keurig door het netje viel en hoopte dat Trina het haar zou vergeven als ze er ooit achter kwam dat ze het verhaal van die meisjes uit haar duim had gezogen.

Pas de laatste vijf minuten van de lunchpauze vonden ze Eden eindelijk, die door de gangpaden van de bibliotheek doolde en de boeken aan een nauwkeurige inspectie onderwierp, terwijl ze haar vingers langzaam over de ruggen liet glijden. Ze was de kleinste van hun vieren, en haar gezichtje zag er bijna komisch uit onder haar enorme slordige bos blond haar.

Joni was de wanhoop nabij toen ze haar eindelijk zag lopen. Alsof Eden had moeten weten dat ze naar haar op zoek waren. Toen Joni opperde dat Eden mee moest uit de bieb, en dan bij hen moest komen zitten – alleen maar omdat ze Chester heette en ze begin november jarig was – haalde Eden haar schouders op en knikte, alsof dat heel logisch was.

Het gesprek tussen de vier twaalfjarigen was wat ongemakkelijk, al deed Joni nog zo haar best – ze stelde vragen alsof ze een journalist in een praatprogramma was. Aan het eind van de lunch droeg ze hun allen op om morgen tijdens de pauze op dezelfde zilverkleurige bankjes te gaan zitten.

Eden ging meteen akkoord. Deb zei kortaf: ‘Ik zie wel,’ en Trina lachte eerst half, en zei toen dat ze er zou zijn.

Jaren later vroeg Joni aan Eden of ze ooit die bibliotheek uit was gekomen als zij haar niet waren komen redden. ‘Absoluut niet,’ had Eden geantwoord. ‘Ik was van plan om alle boeken daar te lezen tot ik van school af zou gaan. Ik wilde een paar talen leren, en mezelf scheikunde bijbrengen, en saxofoon leren spelen. Zulke dingen.’

‘Ik weet niet of je dat allemaal wel kunt leren uit een boek. Maar je was toch wel blij? Dat wij je toen hadden gevonden?’

‘Ik ben wel een beetje teleurgesteld dat ik nooit Frans heb geleerd. Maar ja, ik was inderdaad blij.’

Lees verder in *De vijfde brief*

Eerste druk september 2017

Oorspronkelijke titel *The Fifth Letter*

Oorspronkelijke uitgever Penguin Books

Copyright © Nicola Moriarty

The moral right of Nicola Moriarty to be identified as the author of this work has been asserted by her in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2017 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Anna Livestro

Omslagontwerp Baqup

Omslagillustratie Shutterstock

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 261 4329 8

ISBN e-book 978 90 261 4330 4

NUR 302

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.